

பிரிவாற்றாமை பகரும் பாரதியும் பரகாலரும்

ச. கிருத்திகா ^{அ, *}, ச. காந்திதுரை ^அ

^அ தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-625009, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Bharathi and Parakalar Announcing Separation Unendurable

S. Kiruthiga ^{அ, *}, S. Gandhidurai ^அ

^அ Department of Tamil, Thiagarajar College, Madurai-625009, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kannakiruthi1996@gmail.com

Received: 23-08-2021

Revised: 04-08-2022

Accepted: 09-08-2022

Published: 09-09-2022

ABSTRACT

Some devotional literatures appeared by portraying the Lord as the superior male and the soul as a woman to make people to realize the philosophy of surrender. Bharathi, who realized the aspiration of woman, and Thirumangaiyalar (Parakalar), who realized the superiority of the Lord, created verses by assuming themselves as the heroine to express their devotion to Thirumal. The expression of love is manifested only in Separation unendurable. The purpose of this study is to compare the part of Kannan Pattu, 'Kannan - En Kaadhalan' composed by Bharathiar with the Thirumadals 'Siriya Thirumadal' and 'Periya Thirumadal' composed by Thirumangaiyalar to reveal the inseparable sorrows caused to both of them by the separation of Kannan. The Descriptive Approach has been adopted for this research to express the sorrows of the departed heroines, the psychological approach to explore how the heroines' love is felt, and the comparative approach to compare the two's feelings of separation.

Keywords: Thirumadal, Kannan, Lover, Bharathi, Parakalar, Separation Unendurable

முன்னுரை

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு உயிரும் பிறவாமை என்ற பூரண நிலையை அடையவே அல்லும் பகலும் முயலுகிறது. அதற்காக இறைவனை நாடி, அவனிடம் அன்பு செலுத்துகிறது. இறைவனுக்கும் உயிருக்குமான உறவைக் கொண்டே அங்கு நிலவும் அன்பின் ஆழம் உணரப்படுகின்றது. இறைவன் தந்தையின் இடத்தில் இருக்கும்போது மரியாதை கலந்த பக்தியும், தெய்வமாகவே இருக்கும்போது அச்சம் கலந்த பக்தியும் தோன்றும். ஆனால், காதலனாக இருக்கும்போது இரு நண்பர்களிடையே நிலவும் பரஸ்பர உணர்வும், நம்பிக்கையும், காதலும் கலந்த பக்தி தோன்றும். ஆகையால் நாயக-நாயகி பாவனையில் தோன்றும் பக்தி இலக்கியங்கள் தனிச்சிறப்பு உடையனவாகத் திகழ்கின்றன. பாரதியார் தான் இயற்றிய கண்ணன் பாட்டில் 'கண்ணன் - என் காதலன்' எனும் பகுதியைத் தன்னைப் பெண்ணாக உருவகித்துப் படைத்துள்ளார். பரகாலரான திருமங்கையாழ்வார் தன்னைப் பரகால நாயகியாய் உருவகித்து திருமடல்களை இயற்றியுள்ளார். காதல் வெளிப்பாடு சேர்ந்திருக்கும்போது புலப்படுவதைவிட பிரிவுத் துன்பத்தில் இருக்கும்போது மிகுதியாகப் புலப்படும். பிரிவாற்றாமையோடு புனையப்படும் இலக்கியங்களில் அன்பின் நெருக்கம் ஆழமாக வெளிப்படுகின்றது. கண்ணனான திருமால் மேல் கொண்டுள்ள பாரதியின் காதலும் பரகாலரின் காதலும் இக்கட்டுரையின் ஆய்வுப் பொருளாக அமைகின்றது. இருவருடைய பிரிவாற்றாமைத் துயரத்தை ஒப்பிட்டு வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கண்ணனைப் பற்றிய சிந்தனை ஊற்று

பழங்காலந் தொட்டே தமிழகத்தில் திருமால் வழிபாடு இருந்துள்ளது என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் போன்ற முன்னூல்கள் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. “மாயோன் மேய காடுறை உலகம்” (தொல். பொருள். அகத்-5) என்ற பகுதியில் வரும் ‘மாயோன்’ முல்லை நிலத்தின் தெய்வமான திருமாலைக் குறிக்கின்றது. திருமாலின் கிருஷ்ணாவதாரம் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே போற்றப்பட்டுள்ளது. கண்ணனைத் தெய்வமாகக் கொண்டு, அவனுடைய குழவிச் செயல்களிலும் பிள்ளைப்பிராயச் செயல்களிலும் தமிழ்மக்கள் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு,

“காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்”

“ஏனோர் மருங்கினும் என்மனார் புலவர்

குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்”

என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் சான்றாக உள்ளன (Ilampuranar, 2005). சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் ஆய்ச்சியர் குரவை, ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்கள் என இவற்றிலுள்ள காதல் பாக்கள் யாவும் ஆயர் பெருமக்கள் கண்ணனிடம் வைத்துள்ள காமப்பகுதியைச் சுட்டியுரைப்பனவாகும். கண்ணன் வரலாறும், திருமால் வழிபாடும் தொன்றுதொட்டு தமிழகத்தில் வழிவழியாக இருந்துவருவதை உணர்ந்தால் கண்ணன் மீது பாரதியாருக்கு ஏற்பட்ட ஈடுபாடும் தெளிவாகும். திருமாலைத் தாயாக, தந்தையாக, குருவாக, தெய்வமாக, நாயகனாக, குழந்தையாக உருவகித்து ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களை இயற்றினர். அவர்களைப் போலவே கண்ணனைத் தோழனாக, தாயாக, தந்தையாக, சேவகனாக, அரசனாக, சீடனாக, சற்குருவாக, விளையாட்டுப் பிள்ளையாக, காதலனாக, காந்தனாக, ஆண்டானாக உருவகித்துப் பாரதியாரும் கண்ணன் பாட்டை பாடியுள்ளார். சற்றே மாறுபட்டு, கண்ணனைக் கண்ணம்மாவாக, நாயகியாக உருவகித்து, அவளைக் குழந்தையாக, காதலியாக, குலதெய்வமாக என்று பல பரிமாணங்களிலும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

நாயக நாயகி உறவும் பிரிவும்

மாயை நிறைந்த உலகத்திலிருந்து விடுபெற்று இறைவனைச் சேர விரும்பும் உயிர்கள் பல்வேறு இடர்பாடுகளைச் சந்திக்கும். அப்பொழுது இறைவனையே துணையாகக் கொண்டு பிறவிக் கடலை நீந்த எத்தனிக்கும். பேராண்மை கொண்ட இறைவனைப் புகலிடமாய் நினைக்கும் உயிர்கள், தங்களைப் பெண்ணாக உருவகித்து, அவனிடம் சரணாகதி அடையும். காரணம், தலைவனையே புகலிடமாகக் கருதுபவள் பெண். நினைத்த காரியத்தை நிறைவு செய்ய, சிறிதும் சோர்வடையாது, இடைவிடாது முயற்சி செய்யும் பேராற்றல் கொண்டவள். அதனால்தான் நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பாரதியார் போன்றோர் அவ்வழியைப் பின்பற்றினர்.

காதலர்கள் இடையேயுள்ள உறவும் பந்தமும் மிக இனிமையானது. நடுவில் எத்தனை உறவுகள் வந்தாலும் அவர்களின் அன்பும் பிணைப்பும் மாறாது. ஒரு பெண்ணின் அடிமனதில் அவளுடைய தலைவனைப் பற்றிய எண்ண அசைவு எப்பொழுதும் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டே இருக்கும். அது எப்போதும் ஆண்மையை விட்டகலாது நிற்க நினைக்கும். அங்கு பிரிவு நேரும்போது பெண்மை வருந்தி உழலும். அந்தப் பிரிவுதான் அன்பின் நெருக்கத்தை அதிகப்படுத்தும். சேர்ந்திருக்கும்போது உலகத்து எல்லாப் பொருள்களையும், நினைவுகளையும் இன்பமாகவே துய்த்த நெஞ்சம், பிரிவின் போது அனைத்தையும் துன்பமாய், துயரமாய் உணர்ந்து சோரும். அந்த பிரிவாற்றாமை தான் அன்பின் நெருக்கத்தைச் சொற்களால் புனைவதற்கு ஏற்றதாய் அமைகிறது.

பாரதியின் கண்ணனும் பரகாலரின் கண்ணனும்

ஆழ்வார்களுடைய பக்தியின் ஆழத்தையும், கவியுள்ளத்தின் ஆழத்தையும் சொற்களால் எடுத்தியம்புவது கடினம். அதுபோல் மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரப் பற்றையும், கவியுள்ளத்தின்

ஆழத்தையும் எடுத்தியம்புவது கடினம். பாரதியார் பாடல்களில் பாரதத்தின் அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார, ஆன்மீக, பண்பாட்டுக் கருத்துக்களும் தத்துவங்களும் ஊடுருவி இருப்பதைப் போலவே கண்ணனைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கும். பல தெய்வங்களின் வழிபாடுகளில் பாரதி பேதம் காட்டாது, எல்லா தெய்வங்களையும் ஒன்றாகவே கண்டார். என்றாலும் அவருடைய கவிதா மண்டலத்தில் கண்ணனுக்குத் தனியிடம் இருப்பதை அவர் இயற்றிய கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் ஆகிய பாடல்களால் உணரமுடிகின்றது. காயிலே புளிப்பதும், கனியிலே இனிப்பதும், நோயிலே படுப்பதும், நோன்பிலே உயிர்ப்பதும், காற்றிலே குளிர்ந்ததும், கனலிலே சுடுவதும், சேற்றிலே குழப்பலும், திக்கிலே தெளிந்ததும் என அனைத்தையும் பாரதியார் கண்ணனாகவே கண்டார். கண்ணன் பாட்டில் கண்ணனைப் பல்வேறு உறவுமுறைகளில் உருவகித்திருந்தாலும், 'கண்ணன் - என் காதலன்' என்ற பகுதி தனிச்சிறப்புடையது. பாரதியார் தன்னை நாயகியாய் நினைத்து, கண்ணனை நாயகனாய் உருவேற்றி, அவனைப் பிரிந்து தான் படும் இன்ப துன்பங்களைக் கவிதையாய் வடித்துள்ளார். அனைத்துப் பாடல்களும் சிருங்கார ரசம் நிறைந்தவை (Srinivasan, 2005).

திருமங்கையாழ்வாரான பரகாலர் குமுதவல்லி என்ற பெண்ணின் மீது காதல் கொண்டு, அவளைத் திருமணம் செய்ய முற்பட்டபோது, 'வைணவர்களுக்குரிய திருவிலச்சனையும் திருநாமமும் உடையவர்களன்றி மற்றவர்களுக்கு வாழ்க்கைப்பேன்' என்று கூறிவிட்டாள். உடனே அவர் திருநறையூர் பெருமாளிடம் தனக்கு உதவுமாறு வேண்டி, திருமாலும் அவருக்குப் பஞ்ச சம்ஸ்காரம் செய்வித்தருளினார். திருமாலின் மேல் தீராத பக்தி ஏற்படுவதற்குக் குமுதவல்லி மீதிருந்த காதல் காரணமாக இருந்தாலும், திருமால் மீது கொண்ட காதலே குமுதவல்லி மீது கொண்ட காதலை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தது. அதன் காரணமாகவே தன்னை நாயகியாய் பாவித்தபோது அவர் திருநறையூர் பெருமானை நாயகனாகக் கொண்டார். திருமாலைச் சரணடைந்து விரைவில் வீடுபேறு பெறவேண்டும் என்று பரகாலர் விரும்பினார். ஆனால் திருமாலோ அவரிடமிருந்து தமிழ்ப் பாசுரங்களை மேலும் மேலும் கேட்க ஆசைகொண்டு அவருக்கு முகம் காட்ட காலம் தாழ்த்துகிறார். திருமாலின் திருவுள்ளத்தை அறியாத ஆழ்வார், பரகால நாயகியாகத் தன்னை உருவகித்துத் தான்படும் பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தைத் திருமடல்களாய் இயற்றியுள்ளார்.

பாரதியின் பிரிவாற்றாமை

பாரதியின் 'கண்ணன்- என் காதலன்' என்ற பகுதியில் ஐந்து பிரிவுகளில் பாடல்கள் உள்ளன. முதல் பிரிவில் கண்ணனைப் பிரிந்து அனுபவிக்கும் பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தைத் தோழியிடம் கூறி வருந்தும் பாரதி, தன் கனவில் வந்த அவன் உருவைக் கண்டு மகிழ்ந்ததைப் பகிர்வதாய் அமைந்துள்ளது. தூண்டிலில் மாட்டிய புழுவினைப் போல், காற்றில் ஆடும் தீபச்சுடர் போல், கூண்டில் அடைப்பட்ட கிளியைப் போல் துன்பப்படும் பாரதிக்கு, அன்பு பாராட்டும் தாயிடம் சலிப்பும், மகிழ்ச்சி தரும் தோழிகளிடம் வெறுப்பும் ஏற்படுவதாய் உரைக்கின்றார். அவருடைய மனம், உணவு உறக்கம் என எதிலும் செல்லாது, எப்பொழுதும் குழப்பத்துடனே இருப்பதாய் வேதனை கொள்கிறார். மேலும், மலர்கள் பிடிக்காது, பாலும் கசக்க, படுக்கையும் நோகத் தான் தவிப்பதாய் வருந்துகின்றார். தன் நிலை சரியில்லை என்று கூறி மருத்துவரும் ஜோசியரும் கைவிரித்ததாகப் புலம்பும் பாரதி, கண்ணன் பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது தவிக்கிறாள். பிரிவாற்றாமையில் புலம்பும் அவள், கண்ணன் வந்து தன்னுடைய அகத்தைத் தொட்டுவிட்டு மேனியை மறைத்ததாய் கனவு கண்டதிலிருந்து இன்பக்கடலில் மிதக்கின்றாள். காதலனைக் கனவில் கண்டே தன் பிரிவுத் துயரங்களையெல்லாம் மறந்து களிப்படைகிறாள் பாரதி.

“உச்சி குளிர்ந்ததடி! சகியே!

உடம்பு நேராச்சு.

மச்சிலும் வீடுமெல்லாம் - முன்னைப்போல்

மனத்துக் கொத்ததடி!

இச்சை பிறந்ததடி! - எதிலும்

இன்பம் விளைந்ததடி!

அச்ச மொழிந்ததடி! - சகியே!

அழகு வந்ததடி!"

இரண்டாம் பகுதி இரவுக்குறி சென்று கண்ணனைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவலில் உறக்கம் வருவதாய் தோழிகளிடம் பாரதி பாசாங்கு செய்வதாக அமைந்துள்ளது (Bharathiyar, 2014). வீட்டின் வீதி முனையில் கண்ணன் இரவுக்குறிக்காகக் காத்திருப்பதாய் கூறியதை நினைத்து ஆவலாயிருக்கும் பாரதி, நள்ளிரவு வந்தும் தோழிகள் விழித்துக் கொண்டு பேசி அரட்டையடிப்பதைக் கண்டு சினம் கொள்கிறாள். அனைவரும் உறங்கிடும் அமைதியான இரவில், அன்னை இருப்பதைக்கூட கவனியாது பொய்யான கதைகளைப் பேசித் தொந்தரவு செய்வது தகாத செயல். அனைவரும் உறங்கச் செல்லுங்கள் என்று கோபமாய் பேசிவிட்டு, தனக்கு உறக்கம் வருவதாய் பாசாங்கு செய்கிறாள் பாரதி. தோழிகள் நீங்கிய பின்,

“கண்கள் உறங்கலெனுங் காரிய முண்டோ!

கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்ட லின்றியே?”

என்று தனக்குத் தானே பேசினாள் (Bharathiyar, 2014).

“இச்சை உணர்ச்சி என்பது, மனிதனின் தொடக்க உணர்வாகவும் (primitive), மூல உணர்வாகவும் (basic part) இருப்பது. இவ்வுணர்வு மனிதனுக்கும் மட்டுமல்லாது எல்லா உயிருக்கும் பிறவியிலே வருவது” என்பார் (Nalankili, 1992). இது போன்ற உணர்ச்சி தோன்றிவிட்டால், ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணும் தேவையாகிறது. உணர்வுகளுக்கு ஒற்றடம் கொடுப்பது, ஒருவகையில் மறைபொருளாக உள்ளத்திற்கும் சேர்த்துதான் கொடுக்கப்படுகின்றது. பிரிவாற்றாமையில் தவிக்கும் பாரதி, எப்படியும் அன்றிரவு கண்ணனைத் தன் கைகளால் கட்டியணைத்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் உறங்காது புலம்பித் தவிக்கிறாள்.

முன்றாம் பகுதி, திக்குத் தெரியாத காட்டில் பாரதி கண்ணனைத் தேடி அலைந்து சோர்ந்த வேளையில், வேடனைச் சந்திக்கிறாள். அவன் அவள் மீது காதல் கொண்டு தகாத பேச்சுக்களைப் பேச, அச்சம் கொண்டு கைகூப்பி, “அண்ணா! உனது காலில் விழுகிறேன். தகாத சொற்கள் ஏதும் சொல்லாதீர். பிறர் மனைவியைப் பார்ப்பது தவறான செயல்” என்று கூறுகிறாள். அதற்கு அவன் காமம் ஏறிய நிலையில், “சாத்திரங்கள் வேண்டாம். உனது இன்பம் போதும்” எனக்கூற, அவள் மயக்கமுற்றாள். சற்று நேரத்தில் கண்கள் திறக்க, கண்ணனைக் கண்டு அதிசயித்தாள். கண்ணன்தான் வேடனாக வந்தானோ அல்லது பாரதியின் கற்பைக் காக்க நேரில் கண்ணன் வந்தானோ என்று தோன்றச் செய்யுமாறு இப்பகுதி அமைந்துள்ளது (Subbu Reddyar, 1982).

காதல் மொழியும் இலக்கியங்களில் “தூது விடுதல்” இன்றியமையாதது. அந்த மரபையொட்டியே பாரதியும் கண்ணனுடைய மனநிலையை அறிந்து வருமாறு தோழியைத் தூது விடுப்பதாக நான்காம் பகுதி அமைந்துள்ளது. கண்ணனுடைய புல்லாங்குழல் இசையில் மனதைப் பறிகொடுத்த பாரதி, அவன் நினைவில் மட்டுமே நேரத்தை முழுவதுமாகச் செலவழிக்கிறாள். பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டால் துன்பம் அதிகம் இருக்கும் என்று சொல்லி, தன் பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தை ரௌத்திரமாக மொழிகிறாள். மையல் தோன்றச் செய்துவிட்டு தலைமறைந்து திரிபவருக்கு மானமென்பதே இல்லை. பொய்யையே உருவமாகக் கொண்டிருக்கும் கண்ணனிடம் தனக்கான பதில் என்னவென்று கேட்டுவருமாறு தோழியிடம் கூறுகிறாள். முன்பொரு நாள் ஆற்றங்கரையில் தன்னிடம் தனியாக பேசிய அனைத்தையும் ஊரார் அறியும்படி முரசறைந்து சொல்லிவிடுதாய் மிரட்டும் அவள், ஆயர்குலப் பெண்களிடம் தும்ப்சியோடு கைவரிசை காட்டியதுபோல் வீரமறக்குலப் பெண்ணான தன்னிடம் காட்ட இயலாது என்றும் எச்சரிக்கிறாள்.

“ஆற்றங் கரையதனில் முன்னமொருநாள் - எனை

அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம்

தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே

சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம்.

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே - அவன்

தழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்

வீர மறக்குலத்து மாதரிடத்தே

வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடலே!"

கண்ணனைப் பிரிந்திருக்கும் பாரதி பிரிவாற்றாமை மீதுற தோழியிடம் புலம்புவதாய் ஐந்தாம் பகுதி அமைந்துள்ளது (Bharathiyar, 2014). தேனை மறக்கும் வண்டுகள், சூரியவொளியை மறக்கும் பூக்கள், மழையை மறக்கும் பயிர்கள் என்று இவை இல்லாத உலகில், காதல் கொண்ட கண்ணன் முகத்தை மறந்து தவிக்கும் தன்னைப் போன்றதொரு பேதை பெண்களினத்திலே இல்லை என்று புலம்பித் தவிக்கிறாள் பாரதி.

"கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம் - உயிர்க்

கண்ண னுருமறக்க லாச்சு;

பெண்க ளினத்திலிது போலே - ஒரு

பேதையை முன்புகண்ட துண்டோ?"

எந்நேரமும் கண்ணன் உறவையே நினைத்து, அவன் புகழையே மொழியும் தனக்கு, அவன் நினைவு முகம் மறந்து போனதை எண்ணி வருந்துகிறாள் (Bharathiyar, 2014). பிரிவுத்துயரில் தவிக்கும் தனது மனதில் தெரியும் அவன் தோற்றத்தை உற்றுப்பார்த்தால், அவனுடைய அழகு முகமும் மோகனப் புன்னகையும் தெரியவில்லை என்று கலங்குகிறாள். தனது கண்கள் செய்த பாவத்தால் கண்ணன் முகத்தை மறந்து, வாழ வழியில்லாது தவிக்கிறாள் பாரதி.

பரகாலரின் பிரிவாற்றாமை

திருமங்கையாழ்வார் பரகாலநாயகியின் தன்மையை ஏற்று, திருமாலைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு, 156 அடிகளாலான சிறிய திருமடலையும், 294 அடிகளாலான பெரிய திருமடலையும் ஒரே வாக்கியமாகப் படைத்துள்ளார். இரண்டிலும் நாயகனை அடையப் பெறாத தன் ஏக்கத்தை உணர்த்தியுள்ளார்.

பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த பரகால நாயகி, திருமால் தெருவில் குடக்கூத்து ஆடுவதைக் கண்டு காதல் கொண்டாள். (சிறிய திருமடல்) திருநறையூரில் தேவியோடு அமர்ந்திருந்த அவனைக் கண்டு காமுற்றாள். (பெரிய திருமடல்) கண்ட அளவிலேயே மனம் மயங்கி காதல் கொண்டதால், பிரிவுத்துயரில் தவித்தாள். பாலுணர்ச்சி உடல் சார்ந்தது என்றாலும் அது உருவாக்குகின்ற வேட்கை உள்ளம் சார்ந்ததாக இருக்கிறது. உள்ளத்தில் எழும் பாலுந்து விசைக்கு உடலே ஆதாரப் பொருள். எனவே உள்ளத்தின் வேட்கை நிறைவேறாத பொழுது, உடல் நோய்க் குறிகளை வெளிப்படுத்துகின்றது என்று உளவியலாளர்கள் கூறுவர். வேட்கை நிறைவேறாது, பிரிவுத்துன்பத்தில் பரகால நாயகி தவிக்கிறாள். அதனால், அவள் தன்னுடைய மனது, அறிவு, உடல் நிறம், அணிந்திருந்த கைவளையல்கள், இடையணி என அனைத்தையும் இழந்து வருந்துகிறாள்.

"காரார் மணிநிறமும் கைவளையும் காணேன்"

"என்னுடைய நெஞ்சும் அறிவும் இனவளையும்,

பொன்னியலும் மேகலையும் ஆங்கொழிய"

காதலர்கள் சேர்ந்திருக்கின்றபோது உலகத்து எல்லாப் பொருளும் இன்பமாய் உணர்வர் (Srinivasan, 2005). சேர்ந்திராத பிரிவுக் காலத்தில் உலகத்து எல்லாப் பொருளும், எல்லா நிகழ்வும் துன்பத்தை

மட்டுமே சேர்ப்பதாய் உணர்வர். பரகால நாயகியை குளிர்ந்த வாடைக்காற்று துன்புறுத்துகிறது; சந்தனக்குழம்பு தீயாய் எரிகின்றது; குழலின் இன்னிசை பாரமாக்குகிறது; கன்றைச் சேர்ந்த எருதின் கழுத்திலிருக்கும் மணியோசை வருத்துகிறது; ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்திருக்கும் அன்றில் பறவைகள் தங்கள் அலகைச் சேர்த்து இன்புறும் ஓசையைக் கேட்டு மனம் கவலை அடைகின்றது; நிலவின் கதிர் வெப்பமாய் வீசுகின்றது; கடலோசை துன்புறுத்துகின்றது.

“மன்னும் மறிகடலும் ஆர்க்கும், மதியுகுத்த
இன்னிலா வின்கதிரும் என்றனக்கே வெய்தாகும்,
தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தான் எங்கொலோ,
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து,
மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும்,
இன்னிளம்பூந் தென்றலும் வீசும் எரியெனக்கே,
முன்னிய பெண்ணைமேல் முள்முளரிக் கூட்டகத்து,
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும்,
என்னுடைய நெஞ்சுக்கோ ரீர்வாளாம் எஞ்செய்கேன்”

உணர்வுகள் எப்போதும் ஒருமுகப்பட்டதாகவே அமைகின்றன (Srinivasan, 2005). குறிப்பாக காதலில் இவை மிகச் சிறப்பாக ஒருதலை வெளிப்பாடாக அமையும். எதிர்பாலரால் ஏற்கப்படும், படாமலும் இருப்பினும் அவை நின்று விடுவதில்லை. தன்னளவில் அவை முயன்று கொண்டே இருக்கும். திருமால் தன்னை எவ்வாறாவது சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பரகாலர் விரும்பியும் அது நடக்காததால், அவர் திருமால் எழுந்தருளியுள்ள தலங்கள் தோறும் சென்று, மடலேறியவாறு அவனுடைய ஆயிரம் நாமங்களை, அவனுடைய பெருமைகளைப் பறைசாற்ற விழைகிறார்.

“தாமரைபோல் கண்ணாளை எண்ணருஞ்சீர்
பேராயிரமும் பிதற்றி, பெருந்தெருவே
ஊரார் இகழிலும் ஊரா தொழியேன்நான்,
வாரார்ப்பும் பெண்ணை மடல்”
“உலகறிய வூர்வன்நான்,
முன்னி முளைத்தெழுந் தோங்கி யொளிபரந்த,
மன்னியம்பும் பெண்ணை மடல்”

“உள்ளத்துள் நிகழும் உணர்ச்சிகள் வெளிப்பாடாக மாறுகையில், அவைகளுக்கு எல்லாமும் நல்வழியாகவே தெரிகின்றது (Srinivasan, 2005). தவறான கண்ணோட்டம் என்று எதையும் அவை பார்ப்பதில்லை” என்று ஹார்டன் கூறுவார் (Ganesan, 1982). பெண்கள் மடலேறக்கூடாது என்ற மரபு தமிழ்நாட்டில் இருப்பதை உணர்ந்த பரகால நாயகி, தான் துணிந்த செயலுக்கு ஏதுவாக இருக்கும் வட மரபை ஏற்றுக்கொண்டார்.

“மானோக்கின்
அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர்மேல்,
மன்னும் மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும்,
தென்னுரையில் கேட்டறிவ துண்டு, அதனை யாம்தெளியோம்;
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்”

அளவுகடந்த வேட்கையின் காரணமாகத் தோன்றும் மடலேறும் எண்ணம் ஆண்களுக்குத்தான் தோன்ற வேண்டும்; பெண்களுக்குத் தோன்றக் கூடாது என்று வரம்பிட்டுக் கூறுவது ஏற்புடையதாகாது என்று பரகாலர் எண்ணியிருக்க இடமுண்டு. அதனால்தான் பெண்கள் மடலேறக்கூடாது என்ற தமிழ் மரபை மீறி, வட மரபை மேற்கொண்டு திருமடல்களைப் படைத்துள்ளார் (Srinivasan, 2005).

இருவரின் பிரிவாற்றாமை ஒப்பீடு

காதலர்களிடையேயான பிரிவு துன்பத்தைத் தருவதாக இருப்பினும், அப்பிரிவுதான் அவர்களிடையே உள்ள அன்பின் நெருக்கத்தை அதிகப்படுத்துகிறது. அன்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, பிரிவுத்துயரம் எல்லை மீறும்; புலம்பல் வெளிப்படும். பிரிவாற்றாமையால் புலம்பும் சொற்கள் அனைத்தும் தூய அன்பின் வெளிப்பாடாகும்.

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்

ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல்

நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்

மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு”

என்று தொல்காப்பியர் கூறும் அவத்தைகள் இரு நாயகிகளுக்கும் தோன்றுகின்றன (Ilampuranar, 2005). பிரிவுத்துயரம் இருவருக்கும் இருக்கின்றது. அவர்கள் திருமாலையே எண்ணி, அவனைச் சேரவே விரும்புகின்றனர்; உணவும் உறக்கமும் இல்லாது பசலை நோயோடு தவிக்கின்றனர்; அவனைப் பற்றிய நினைவுகள் மீதூறப் புலம்புகின்றனர்; அவனை அடைவதற்கான வழிகளைத் தேடி செய்யக் கூடாத செயல்களையும் செய்யத் துணிகின்றனர்.

“இருநோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு

நோய்நோக்கொன்ற றந்நோய் மருந்து”

என்ற குறளின் வழி தலைவி ஒரு கண்ணால் காமநோயை உண்டாக்கி, மறு கண்ணால் அதற்கு மருந்தும் இடுகின்றாள் என்று காதல் கொண்ட தலைவன் நினைப்பது போல் பாரதியும், பரகால நாயகியும் நினைக்கின்றனர் (Parimelalhagar, 2002). அவர்களுக்கு காதல் நோயையும், காம நோயையும் உண்டாக்கியவன் திருமால். அதனால் அவனை அடைவதே அவர்களுடைய நோய்க்கு மருந்தாக அமையும். அதற்காக அவர்கள் மகளிர் செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்ய முயலுகின்றனர்.

பாரதி, இரவுக்குறி செல்வதற்காக உறக்கம் வருவதாய் தோழிகளிடம் பாசாங்கு செய்கிறாள்; கண்ணனைத் தேடி திக்குத் தெரியாத காட்டில் தனியாகச் செல்கிறாள்; கண்ணன் தனியிடத்தில் தன்னிடம் பேசிய அனைத்தையும் ஊரார் தூற்றும்படி முரசறைந்து கூறுவேன் என்று எச்சரிக்கிறாள்; ஆயர்குலப் பெண்களிடம் சூழ்ச்சியோடு கைவரிசை காட்டியதுபோல் வீரமறக்குலப் பெண்ணான தன்னிடம் காட்ட இயலாது என்று தோழியைத் தூது விடுத்து அச்சுறுத்துகிறாள்.

பரகால நாயகி, துளசிமாலை பெற்றுவரத் தனது நெஞ்சத்தைத் திருமாலிடம் தூது அனுப்புகிறாள். ஆனால், தூது சென்ற அவளுடைய நெஞ்சம் திரும்ப வரவில்லை. அதனால், காமத்தின் வழிநின்று இன்பம் துய்த்தவர்களின் பட்டியலைத் தெளிவுபட எடுத்துக்கூறுகிறாள் (Srinivasan, 2005).

- ❖ இராமன் காட்டிற்குச் செல்லும் போதும் அவனை நிழலென தொடர்ந்தாள் சீதாப்பிராட்டி.
- ❖ வேதவதி என்னும் மங்கை நல்லாள், தன் தமையன் தடுத்தும் கேளாமல், தன் காதலனைத் தேடி போர்க்களம் சென்று, அங்கு அவனைப் புணர்ந்தாள்.
- ❖ அர்ஜுனனைக் கண்டு காதல் கொண்ட நாக கன்னிகையான உலூபிகை அவனைத் தனது நாகலோகம் தூக்கிச்சென்று புணர்ந்தாள்.
- ❖ பாணாசுரன் மகளான உடை என்பவள் தான் கனவில் கண்ட ஆண் மகனைத் தன் தோழியின் உதவியுடன், அவன் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கையில் கட்டிலோடு தூக்கி வந்து புணர்ந்தாள்.

❖ உமாதேவியார் தவம் செய்து, சிவபெருமானை அடைந்து அவரைப் புணர்ந்தாள்.

இவர்களைப் போல் திருமாலைப் புணர் விரும்பி, அதற்காக அவள் மடலேற முற்படுகிறாள்; ஏறிவந்தால் என்னவெல்லாம் மொழிவோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கிறாள். “நாயக நாயகி பாவத்தில் திருமங்கையாழ்வார் படைத்த இம்மடல் நூல்களில், கண்ணனைக் குறித்து மடலேறத் துணிந்த தலைவி, தான் அம்முடிவுக்கு வந்ததற்கான காரணங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். இவ்வகையில் நினைவோட்டமாகச் சில செய்திகள் குறிக்கப் பெறுகின்றன (Selvaraasu, 2000)” என்று குறிப்பிடுவதும் எண்ணுதற்குரியதாம்.

பரகால நாயகி பிரிவாற்றாமைத் துயரத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்துகிறாள். ஆனால் பாரதி பிரிவுத்துயரில் தவிக்கும்போது, கண்ணன் உருவத்தைக் கனவில் கண்டே எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி கொள்கிறாள். மடலேறப் போவதாய் பரகால நாயகி அச்சுறுத்த, பாரதியோ கண்ணன் தனிமையில் தன்னிடம் பேசிய ஆசைவார்த்தைகள் அனைத்தையும் முரசறிவிப்பேன் என்று கண்ணனை அச்சுறுத்துவதாய் தோழியைத் தூதுவிடுகிறாள். திருநறையூர் பெருமானைக் கண்டவுடனே காதல் கொண்ட பரகால நாயகியின் மனதில் பதிந்துவிட்ட திருமாலின் அழகுருவமும், புன்சிரிப்புடைய முகமும் பிரிவுத்துயரத்திலும் அவளுக்கு உறுத்தியது. ஆனால் பாரதிக்குப் பிரிவுத்துன்பம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, கண்ணனின் நினைவு மட்டுமே உறுத்துகிறதே தவிர அவனுடைய ஆசைமுகம் மறந்து போனதாய் புலம்புகிறாள்.

முடிவுரை

திருமாலின் மீதான தங்களது பக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெண்ணின் பேராற்றலை உணர்ந்த பாரதியும், இறைவனின் பேராண்மையை உணர்ந்த பரகாலரும் தங்களை நாயகியாய் ஏற்றுச் செய்யுள்களைப் படைத்துள்ளனர். பிரிவாற்றாமையால் புனையப்பட்ட இருவரின் படைப்புகளிலும் அன்பின் நெருக்கம் வெளிப்படுகின்றது. பரகால நாயகி பிரிவாற்றாமைத் துயரத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்த, பாரதி பிரிவுத்துயரில் தவிக்கும்போதும் கனவில் கண்ட கண்ணனை எண்ணி மகிழ்கிறாள். மடலேறப்போவதாய் பரகால நாயகி தானே அச்சுறுத்த, தனிமையில் தன்னிடம் பேசிய ஆசைவார்த்தைகளை முரசறிவிக்கப் போவதாய் தோழியைத் தூது விடுகின்றாள் பாரதி. கண்ணன் நினைவால் பிரிவுத் துயரில் தவிக்கும் பாரதி, அவன் முகத்தை மறந்து தவிப்பதாய் கூறுகிறாள். இவற்றை நோக்கின், காலமாற்றத்தில் காதல் உணர்வுகளும் மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டதாய் இருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

References

- Bharathiyar, (2014), Bharathiyar Kavithaigal, Sri Hindu Publications, Chennai, India.
- Ganesan. A., (1982) Ilakkiya Manam, Star Publication, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2005) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Nalankili. A., (1992) Ilakkiyamum Ulapaguppaavum, Vaanithasan Pathipagam, Pondicherry, India
- Parimelalhagar, (2002) Thirukurral, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Selvaraasu, Silambu, Aravindan, N., (2000) Tamil Teachers Association of Indian University's First Conference Research Book, International Tamil Research Organisation, Chennai, India.
- Srinivasan. A., (2005), Aalvarkalum Bharathiyum, Karmayogi Publication, Chennai, India.
- Subbu Reddyar. N., (1982), Kannan Pattu Thiran, Sarvodaya Illakkiya Pannai, Madurai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License